

Paříž, v prvních červnových dnech roku 2010, hotelový pokoj uprostřed odpoledne

Nikdy jsem nepatřila k ženám, které tvrdí, že všechny hotelové pokoje se navzájem podobají. Že vlastně existuje jen jeden anonymní prostor, který nemá žádný charakter ani atmosféru. Je to něco jako studený tunel s jednotnou výzdobou, nabízející do následujícího dne standardní komfort. Takové ženy v hotelovém pokoji bezpochyby jen spaly, když čekaly na další vlak nebo letadlo a byly zmožené únavou z cestování. Musíte si pronajmout pokoj ve dne, kdy je zbytek hotelu skoro prázdný, abyste si dokázali vychutnat, co je na něm výjimečného a jedinečného. Musíte ho rozezvučet, nechat rozpovídat všechny jeho smysly, abyste našli stopy těch, kteří se tam před vámi smáli, plakali, milovali se nebo souložili. Během posledních měsíců jsem se v hotelových pokojích naučila, že v nich pro sebe můžete získat jen to, co jste tam sami přinesli. Jestliže jste se tam přišli jen vyspat, nudili jste se tam nebo propadali melancholii, nezachytíte nic jiného než odraz svého vlastního smutku nebo nečinnosti. Pak z něj vyjdete stejní jako předtím, bohužel nezměnění.

Ale když si dáte tu práci a budete poslouchat, co vám hotelový pokoj vypráví, uslyšíte naopak tisíce příběhů, tisíce historek a tisíce spalujících vzdechů, k nimž můžete připojit i ty svoje. Ti nejzvědavější budou někdy přímo posedlí tím, co se tu před nimi odehrálo. Vůně, jež se zachytila v záclonách nebo nad postelí. Malá skvrnka, která tu zůstala. Prasklinka na zrcadle, vytvářející stín, skoro obrys postavy. Tyto detaily do vás proniknou, prostoupí vámi a donutí vás, abyste sami prožili svůj vlastní příběh, který čeká na vás.

Přesně to jsem se chystala dělat, když jsem ležela nahá, s rukama připoutanýma k pelesti postele. Psát nové stránky příběhu, který začal dávno před tímto dnem, dávno přede mnou. Jako ve většině pokojů v Hotelu des Charmes i v Joséphinině pokoji bylo na stropě velké zrcadlo. A tak zatímco jsem doufala, že právě začíná nové období mého života, měla jsem spoustu času se v něm pozorovat. Byla jsem to já, Annabelle Barletová, rozená Lorandová, třiadvacet let, letos provdaná, a chystala jsem se bez zábran odevzdat muži, jenž se připravoval v přilehlé koupelně. Kdo to bude? To ještě nevím. Mám jedinou jistotu, že to není můj manžel. Kdyby ano, byli bychom tady? Upřímně, byli bychom tady?

Říkají mi Elle, Ona. Odjakživa a za všech okolností. Bezpochyby proto, že s přezdívkou Kráska by se žilo těžko. Ale věřte mi, že přezdívka Elle je ještě horší. Jako kdybych v sobě nosila všechny ženy! Jako kdybych v sobě soustředila všechny jejich půvaby. Krystalizovala všechny jejich touhy. Rozpouštěla v sobě všechny fantazie, onen neopracovaný kov, z něhož jsou stvořeni muži.

Když se konečně dveře koupelny otevřely, několikrát jsem krátce a překvapeně vykřikla. Možná až příliš hlasitě. Zřejmě jsem nakonec začala věřit, že přítomnost toho muže je jen sen. Zůstal stát a váhal, jestli si má jít lehnout vedle mě. Představovala jsem si, jak křečovitě zatíná ruku v pěst a jak zadržuje dech.

„Madam? Madam Barletová, je všechno v pořádku?“

Ten hlas nepatřil jemu. Přicházel z chodby. Dělalí si o mě starosti. Přejí si, abych byla spokojená. Oslovení madam je tady běžné.

Zdejší privilegium. Můj partner jim zaplatil zálohu. Je tady slyšet každé slovo, všichni poslouchají a všechno slyší.

„Ano, pane Jacquesi... Nedělejte si starosti, všechno je v pořádku.“

Když jsem byla před rokem poprvé v tomhle pokoji, tolik mě nehýčkali. Ani já jsem si tenkrát nebyla sebou jistá. Ve velkých zrcadlech jsem viděla jiný obraz. Měla jsem stejné tvary, stejné líčení a stejné slibné oblíny. Ale ještě jsem nevěděla, jak s touhle mocí nakládat a jak ji používat. Ještě jsem ani nedosahovala vrcholu, natož abych dokázala být sama sebou.

Co tě přivádí k vrcholu, Elle? Hm? Jak dosáhnu vrcholu? Vím to vůbec? Co vlastně způsobuje, že se rozpouštím v hlubinách svého břicha? Že jsem mokrá a nemusím se sebe ani dotýkat, že stačí jen na to pomyslet? Tělo nahého muže? Jeho vůně? Představa anonymního údu, vztyčeného kvůli mně? Proti mně? Ve mně...

(Rukopisná poznámka z 5. 6. 2010, napsaná mou vlastní rukou.)

Ne, před rokem jsem nevěděla, že každý pokoj je vroucí tyglík lásky, kde se každá žena proměňuje v čarodějku a učí se konečně být sama sebou. Ještě jsem nebyla zajatkyň, jako jsem v tomto okamžiku, ale přesto jsem se cítila mnohem nesvobodnější než teď. Nemylte se, teď jsem tady paní já, a nikoliv ten muž, chvějící se za dveřmi. Moje odevzdání je absolutní, ale nikdy nad ničím neztrácím kontrolu.

Ještě před rokem jsem to nebyla já, Elle. Nebyly ve mně všechny ty ženy. Měly se teprve narodit...

1.

O rok dřív, 3. června 2009, ve stejném hotelovém pokoji

Ten den jsem se ve zmuchlaných prostěradlech Hotelu des Charmes cítila uvolněná. Uvolněná, a přesto nepřírozená. Muže, jenž se mnou už tři nebo čtyři hodiny sdílel postel, jsem vůbec neznala. Nevěděla jsem, kdo je, jaké má zaměstnání, jak nacpanou má peněženku – to bude brzy jinak. Celý večer, jenž tomuto okamžiku předcházel, jsem skoro neposlouchala, o čem si s našimi sousedy u stolu povídá. Na konverzaci jsem se podílela jen chápavými úsměvy a poslušným přikyvováním. Čekalo se ode mě, že budu jen krásná květina. Co vlastně dělal? Byl bankéř? Obchodník? Nebo ho někde zvolili čestným předsedou bůhvíčeho? Každopádně byl natolik důležitý, že u svých spolustolovníků vyvolával respekt – a někdy dokonce i uctivé mlčení.

„Máš nějakou oblíbenou polohu?“ zeptal se mě, když mi pomáhal rozepnout zip na zádech mých lehkých bílých šatů.

Bylo to zábavné: ještě před několika minutami, když jsme se skláněli nad talířem s paštikou a borůvkami, jsme si vykali. Jakmile se za námi zavřely dveře hotelového pokoje, přešel okamžitě k tykání, jako kdyby chtěl obelstít intimitu příliš rychle svlékaného těla.

„Prosím?“ vykoktala jsem a málem jsem se zalkla sodovkou.

Nikdo, kdo po vás upřímně touží a komu se chystáte horečnatě odevzdat, se takovými technickými podrobnostmi nezaobírá. Vaše tělo mu tím, jak se chová, na takovou otázku samo odpoví. Slova jsou zbytečná. Všechno je jen hudba a soulad vašich smyslů.

„Chci říct... Existuje nějaká poloha, která ti vadí? Máš nějaké zábrany?“

Otočila jsem se a pozorně jsem se na něj zadívala, což jsem až do té chvíle neudělala. Byl to docela hezký chlap, lehce prošedivělý čtyřicátník, s atleticky vypracovaným tělem, bezpochyby sportovec. To byl pravděpodobně důvod, proč jsem byla v tomto pokoji. Jinak by mě ani nenapadlo, že ta nudná večere bude mít takové pokračování. Držela bych se zpátky. Nicméně bylo to teprve potřetí, když jsem souhlasila s takovým „pokračováním“, abych použila ustálený termín. Na osm zkušebních měsíců to bylo dost málo.

Podle jeho nemotornosti, podle toho, jak se mě zeptal na mé oblíbené polohy, což je bezpečný způsob, jak zabít touhu, jsem usoudila, že není o moc zkušenější než já. Možná jsem byla jeho první holka na eskort. Ale radši jsem se ho na to nezeptala, abych nezahnala ten zbytek tajemství, který mezi námi ještě existoval.

„Ne... Nic konkrétního,“ lhala jsem s rádoby přesvědčivým úsměvem.

„Fajn,“ pokýval hlavou, evidentně uklidněný. „Jsem rád, když to vím předem.“

Soulož zezadu mi připadá strašně zvířecí. Proto můžu v téhle poloze šukat jen s muži, které dobře znám.

Při souloži zezadu mám mnohem větší orgasmus než při ostatních polohách... právě proto, že je to tak zvířecí!

A tak sním o tom, že se takhle budu milovat s nějakým neznámým mužem v masce.

(Anonymní rukopisná poznámka z 3. 6. 2009, kterou někdo bez mého vědomí strčil do mé poštovní schránky.)

Vzpomněla jsem si na poznámky, které jsem od chvíle, kdy jsem v kabelce našla malý kroužkový zápisník se stříbrnými deskami a prázdnými listy, jež mi nějaká anonymní ruka strčila dovnitř během tlačenice v metru, už dostávala několik týdnů. Uvnitř byl nalepený tajemný lístek s neznámým rukopisem, který mě měl zřejmě varovat:

Jedna studie prokázala, že muži myslí na sex přibližně devatenáctkrát denně, zatímco ženy jenom desetkrát. Kolikrát během dne přepadnou takové myšlenky vás?

Pak uplynulo několik dnů, než jsem našla ve schránce lístek bez známky, s perforací, odpovídající kroužkování mého zápisníku. Autorovi evidentně dělalo radost vymýšlet si, jaké by mohly být mé sny. Psal v první osobě, jako kdybych to psala já.

Málem jsem lístek vyhodila nepřečtený do popelnice. Dokonce jsem chvíli uvažovala, že ho odevzdám na policii pro podezření ze stalkingu. Ale moje zvědavost studentky žurnalistiky nakonec způsobila, že jsem ho pečlivě uložila do své miniaturní kabelky. To jsem ještě netušila, že bude první z dlouhé série, protože anonym se s jedním lístkem nespokojil... Kdepak.

„Nemám žádné zábrany,“ odpověděla jsem nakonec svému klientovi.

Vlastně nebyl o moc horší než ta hrstka mužů, se kterými jsem po některých večerech hojně zalévaných alkoholem nebo strávených v nepřilíš kvalitních restauracích šla. A když si vzpomenu na svou první zkušenost s Fredem, což byl až doteď můj nejvážnější vztah, musím přiznat, že i tomu chyběla úroveň. Upřímně řečeno, ten večer, kdy jsme se poprvé milovali, jsem kapitulovala jen proto, že se naskytla příležitost a že jsme k tomu celý večer směřovali... A nikoliv, že bych po něm nějak zvlášť toužila. Tak co zlého mě může čekat dnes? Vždyť je to jen pozlátko, něco za něco. Bude to snad horší než strávit večer s pizzou a dvěma sklenkami červeného?

Tohle byl aspoň bohatý, čistý a hezký muž, elegantní, v dvouřadém obleku šitém na míru, jehož kvalitu jsem poznala podle hedvábné podšívky a ručně obšitých knoflíkových dírek. Za jeden večer s ním vydělám víc než prodavačka nebo pokladní ve fastfoodu za celý týden.

Zkrátka, motivovala jsem se, jak jsem mohla. Šampaňské, které jsme pili k večeři, už vyprchalo a já potřebovala nějaký další životabudič, nějaké jiné bublinky, než byly ty, které vyšuměly z mé skleničky.

Ačkoliv jsem „pána na míru“ tak vychválila, natáhl si prezervativ a vzal si mě mlčky bez předehty a v misionářské poloze. Nikdy mě nepřestane překvapovat, jak se většina vzdělaných lidí neumí milovat. Je to pravděpodobně jediné vzdělání, které se nedá nabířovat a pro něž neexistují soukromé ani veřejné kurzy.

„V pořádku, nebolí tě to?“

Ne, nebolí mě to a nedělá mi to ani nic jiného. Zvláštní absence pocitů. Jako kdybych měla spodní část těla lokálně umrtvenou. Nevěděla jsem, jestli je to moje chyba, jestli za to může moje sexualita, špatná penetrace nebo jestli špatně přiřáším, ale nedokázala jsem se vůbec soustředit. Držel mě jemně za zadek a já jsem se snažila vycházet vstříc jeho pohybům.

„Všechno v pořádku,“ snažila jsem se ho povzbudit.

Moje vlastní nezkušenost mi bránila převzít iniciativu, což se ode mě zřejmě čekalo. Mám vzdychat, sténat, nebo mu mám šeptat do ucha sprostárny? Co všechno můžu předstírat? Je to něco jako přídavek?

„A tobě je hezky?“

Na nic lepšího jsem v tuto chvíli nedokázala přijít. Já vím, nebylo to nic moc. Zamumlal jen ano, což byla zřejmě předehra vyvrcholení. Snad aby zrentabilnil ten vzácný okamžik nebo si snad uvědomil, že jako obchodník má být úplně někde jinde, a na dobrých patnáct vteřin přestal, a teprve potom pokračoval s pravidelností švýcarského metronomu.

Musela jsem mít ve tváři trochu nepřítomný výraz, necítila jsem ani rozpaky, ani znechucení, a dokonce ani hněv. Ruka, již jsem mu položila na záda a hladila ho od krku až k bedrům, byla plná dobré vůle a touhy poskytnout mu rozkoš. Za důkaz uspokojení jsem považovala, jak čím dál hlasitěji sténal. Musím se upřímně přiznat, že tahle soulož nebyla o nic horší než ostatní horizontální gymnastická cvičení v minulosti. A pak, když člověk souloží bez vášně, má spoustu času obdivovat okolní výzdobu.

Pokoje v Hotelu des Charmes skutečně stály za prohlídku. Kromě obrovského zrcadla na stropě, což byla místní úlitba požadavkům naší doby, byl zbytek zařízení věrnou replikou pokoje Napoleony manželky Josephiny de Beauharnais ze zámku Malmaison. Celek oválné místnosti připomínal nejluxusnější stan vojenského tažení se čtyřmi jemnými pozlacenými sloupky, spojenými po celém obvodu rudými závěsy bohatě našasenými po antickém způsobu, které se půvabně vlnily. Širokou postel s baldachýnem, na níž trůnil orel se složenými křídly připravený k letu, zdobily na čele dvě pozlacené labutě a v nohách rozvětvené paroží. Zbývající nábytek, včetně křesel a lehátka, stojícího na opačné straně pokoje, se vyznačoval podobně dominantními barvami, zlatou a rudou, a květinovými motivy, jež se objevovaly i na povlečení postele a postranních sloupcích.

Iluze to byla dokonalá a člověk si snadno dokázal představit, co se tu mohlo odehrávat před dvěma stoletími. Souložil Napoleon s Josephinou se stejnou mechanickou dokonalostí, nebo naopak měnil polohy? V estetických a sexuálně historických úvahách jsem dospěla až sem, když mě „pán na míru“ obdařil posledním přiražením a křečovitým zasténáním. Nevydržel víc než tři nebo čtyři minuty. Možná na něj zapůsobila majestátnost místa, nebo ho prostě jen zmohla večere a oslabil alkohol.

Jakmile ze mě vyklouzl, odvalil se na stranu, ale bokem se mě pořád skoro dotýkal. Pak mi složil kompliment, jenž byl bezesporu výsledkem jeho postkoitální vděčnosti.

„Víš... Jsi moc hezká.“

„Díky.“

Co odpovědět jiného, když je člověk přesvědčen o opaku? Ta, kterou jsem viděla ve stropním zrcadle, se mi nelíbila. Nikdy se mi nelíbila. A věděla jsem, že tenhle druh schůzek mě s ní hned tak nesmíří. Příliš kulatá, moc tady, moc tamhle. Byla jsem to já, spíš obtloustlá holka než osudová žena. Zkrátka, nenapravitelná a nedokonalá.

„S hubenýma holkama mi to moc nejde,“ svěřil se mi. „Bojím se, abych jim něco nezlomil... Nebo abych se o jejich kosti nepopíchal.“

Jinak řečeno, moje oblíny mu nevadily. Aspoň jeden, jemuž se líbilo menu, které jsem mu byla schopna nabídnout. Nadbytek ve všech patrech. Žádné ostré vyčnívající úhly. Zdálo se, že se tím pro tuto chvíli nasytil.

Vzala jsem si z mahagonového nočního stolku svazek bankovek, které mi tam nechal, pohledem jsem je spočítala a využila jsem okamžiku, kdy zmizel v koupelně, abych se potichu jako duch z pokoje taky vytratila. Co bych mu měla říct? Nějakou lež nebo falešný příslib? „Bylo to fakt super!“ – „Ještě jednou díky!“ – „Doufám, že se brzy uvidíme.“

Na chodbě se mi chodidla zabořila do tlustého koberce. Obula jsem se na schodišti a zamířila do haly a k recepci. Od leštěného pultu mi pan Jacques diskrétně, ale zřetelně naznačil, abych k němu přišla.

„Všechno v pořádku, slečno?“

„Ano, ano,“ odpověděla jsem potichu. „V naprostém.“

Recepční v Hotelu des Charmes byl impozantní postava. Nosil livrej komorníka z 18. století lemovanou zlatem a stříbrem. Ale víc

než kostým na mě působil jeho fyzický zjev. Stařík neměl na hlavě ani jediný vlas, neměl vous ani knír, ani obočí. Nad jeho obrovskými a lehce vypoulenými očima chyběly dokonce i řasy. Nikdo nemohl být holohlavější než tento muž. Nemohl mít bělejší kůži.

Moje matka kupodivu po chemoterapii neztratila ani vlások ze své šedivé hlavy. V posledních šesti měsících léčby jí sice povolily svaly a selhával hlas, ale na hlavě měla pořád všechny vlasy. Maude Lorandová se držela. Jako pokaždé, i teď se pevně zachytila své odvahy a pokory a nikdy si na nic nestěžovala. Odcházely jí plíce, ale její důstojnost se nezměnila. Připomínala bronzovou sochu uprostřed popela.

„Myslíte, že budete v nejbližších dnech potřebovat pokoj? Třeba zítra?“

„Ještě nevím. Každopádně, když budu... nebude to určitě naposlled.“

Zdálo se, že ho moje slova nepřekvapila. Vypadal skoro šťastně, což dával najevo širokým a upřímným úsměvem. Pan Jacques si přál jenom mé dobro. Nebo spíš – aspoň tenhle pocit jsem měla při každém z našich řídkých setkání –, vidí dobro ve mně. Že jsem schopná šířit kolem sebe dobro i přes to, že chodím do takového podniku, jako je jeho hotel. Svým několikavteřinovým pohledem mi dostatečně stačil zvednout morálku.

Ale ten večer jsem se u tohoto blahodárného pramene dlouho nezdržela. Pořád se usmíval, když jsem vyšla ven a když mě pohltila přívětivá a ještě mladá noc.